

האשה רבה פרק עשירי יבמות

ציז.

עין משפט
נר מצוה

פ א ב מיי פ"ב מהל'
אישות הל' יא סמג
עשין נו טוש"ע אה"ע סי'
קנה סעי' יב וסימן קעב
סעיף ו:

פ ג מ"י שם טו"ש"ע
 סימן קנה סעי' יג:
א ד מ"י פ"ב מה"ל
 אסורי ביאה ה"ל"א
 סמך לארין קג וקד [טו"ש"ע]
 אה"ע ס' טו סעי' יג]:
ב ה מ"י שם ה"ל י:
ג ו מ"י שם ה"ל יג
 [טו"ש"ע שם סימן טו
 סעיף ה]:
ד ז ה מ"י שם ה"ל יא
 [טו"ש"ע שם]:

תום' חד מקמאי

נישואין על האגוסה האל
 חתונה שנתניהו ביה
 נפתח לה חתולץ לא
 מימכסין פ' סטורס ילבם
 מדברנן משום דמחלפ
 באבשת אחיו מן האם
 צטון שטון אחיו מן
 האב (ולא) מן האב אבל
 אחורו מן האב ולא מן האם
 שריאו ואחיו מן האם מן
 האב מן דאסיר ת"מ (בנים
 דאשה) (דוקוק) באשין
 דאנסוב לבתר דאשניד
 אבל בנש
 שטחשו עובר כרכים
 שטחשו שר א"מ באחיו מן
 האם ודיכא דראשון וחרו
 ולידו
 בקדושה ורשני וחרו
 בקדושה ורשני וחרו
 בקדושה ורשני וחרו
 כרת משום אש תחת
 עובר כרכים
 שיהיה
 וחרו
 בקדושה
 שר
 ששאר האם ואין לו שאר
 האב יציע נש אחותו מן
 האב יציע נש אחותו מן
 אחות אב מן האם יציע
 מן האב יציע. אח מן האב יציע
 יציע מן האב רמ"א יציע
 וחכ"א יציע שיהיה רמ"א
 כר חרש האב משום שאר
 האם יציע מן האב יציע
 ומותר באבשת אחיו ובאבשת
 אחיו אביו. ושאר לו
 הנתינת מותרות לו לאחיו
 אביו נש אשה
 ובהה כונס [אחת] ומצא
 [אחת] ולתלתלה לא
 יכנס:

מוסף רש"י

שפתותיו דרבכות. ונעו,
והגאח הוא לו שדומה
כחי (בבברות זא). יביאו
רביא שהוא בו עשרים.
אם ז"ד מנצרים את
היצמה לחלוק וליצב, יביאו
קצונו היצמה רחיה שהוא
בו עשרים ומפטר בלא
מחילה ויבוס (לעיל ז, ג).
והוא החרים. כלומר
ועולו בו סימני סרים,
ובסי מפרש גנדה בפי ויאל
דופן (מו): דלי לא נולדו
בו סימני סרים אמרתי עליה

אִתּוֹ עוֹלָה לַיהוָה אִתּוֹ עוֹלָה
וְעַל־הָאִשָּׁה רַבָּה.
וְהָיָה אִתּוֹ אֲבִיו וּמִפְּתוֹת אֲבִיו.
(שם). אֲסוּר בְּאִמָּה וּבִתָּה
וּבְתוֹלָתָהּ וּבְתוֹלָתָהּ וּבְתוֹלָתָהּ
לְעֹלָמָה לֶךְ בֵּין שִׁלְדָתָהּ לְאִישׁ
וּבְכִיז' חֲגִיגָה (יא). הַשְׁתָּא

נושאים על האנוסה. אידי דתנא צהאשה רבה (עיל זח) דלין
שכינת אחותה אוסרתה תנא נמי צהאי פירקא דאס
אנס אשה מותר לישא קרובותיה:

וּבַלְּ חִיבָא דַּאיבָא אִיסוּרָא דְרַבְנֵי תַנִּי נוֹשְׂאִין לְבַתְחֻלָּה. ה"ה דה"מ
לְמִיפְרֹךְ מִזְרֵייתָא דַקְתִּי דְמוֹתֵר אֵלָּא

דניאל ליה למיפוך ממתינית:
הראוי לקיחה קיחה. מדלא
 כמיז גלסון שכיפה משמע
 ללדרסה דדך ליקומין הוא דאמא
 לכך גא למעט אונסין אצל כי יקח
 את אחותו תסס ליכא למטעני שכי-
 קיחה אלא שכיפה דכ"ע ידיע דלין
 קדושין מופסין באחיותו:

ו עליו מיד דובב אף
אומרים דבר שמועה
ויהם דובבות בקבר:
רמיננהו א"ב^א עשרה
עשרה עשרה

עֲרִיּוֹת שֶׁאֵין בָּתִּיב בָּהֶן. וְאֵת
כִּיּוֹן לְדִאֲסוֹר אֶשֶׁה וְצִמָּה
מִעֲרֹת אֶשֶׁה וְצִמָּה לֹא תִגְלֶה נִפְקָא
אִימָא שֶׁלֹּא אֶסְכֵּר הַכְּמוּב אֲלֵא הִיכָא
דְּגַלֵּי עֲרוֹת שְׂמִיּוֹן אֲבָל נִכְסָה לְמוֹפֵה
וְלֹא נִצְעֵלֶה מוֹתֵר לְגִלּוֹת עֲרוֹת
הַחֲמִרָת וְאֲרִי' דְּסִכְרָא הִיא כִּיּוֹן
דְּכַתֵּב שֶׁאֵין קִרְאָה וְעַל יְדֵי הַנִּשְׁוֹאִין
צִמָּה הַשְׂמִירָה:

סרים עד כמה תני
 ויבועית אימא לאחר מיתה.
 וכנף אביו הוא
 היינו כנף שראוי לאביו
 בחייו: אש

חמת כחישותא וזמנין דנתרי מחמת בריותא:

הדרך עלך האשה רבה

נושאים יעל האנוסה ועל המפותה האונס והמפתה על הנשואה חייב

יְנוּשָׁא¹ אָדָם אֲנוּסָת אַבִּיּוּ וּמִפּוֹת אַבִּיּוּ אֲנוּסָת בְּנוּ וּמִפּוֹת בְּנוּ
רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר בְּאֲנוּסָת אַבִּיּוּ וּמִפּוֹת אַבִּיּוּ: **גַּמ'** תֵּינֵא לְהָא דִּתְ"ר
אֲנִס אִשָּׁה מוֹתֵר לִישָׂא בְּתָה נִשָּׂא אִשָּׁה אִסּוּר לִישָׂא בְּתָה וּרְמִינָהוּ² הַנְּמַעֲנָן
מִזֵּן הָאִשָּׁה אִסּוּר בְּאִמָּהּ וּבִבְתָּהּ וּבְאִחוּתָהּ: **מְדַרְבְּנָן** וְכָל הֵיכָא דְאִיכָא אִיסּוּרָא
מְדַרְבְּנָן תְּנִי נוּשָׂאִין לְכַתְּחֵלָה כִּי תֵנָן מִתְּנִינִין³ חֲלָאֲחֵר מִיתָה מֵנָּה הֵי מִילֵּי
דִּתְ"ר בְּכוּלָּן נֵאמֵר שְׂכִיבָהּ וְכֵאֵן נֵאמֵר קִיחָה לִּזְמֵר לָךְ דְּרֵךְ לִיקוּחִין אִסְרָה תוֹרָה
א"ל רַב פַּפָּא לְאִבֵּי אֵלָא מַעֲתָה גָבִי אֲחוּתוֹ דְּכֹתִיב⁴ אִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אֲחוּתוֹ
בְּבֵת אַבִּיּוּ אוּ בֵת אִמּוֹ הֵי נָמִי דְּרֵךְ קִיחָה הוּא דְאִסּוּר דְּרֵךְ שְׂכִיבָה שְׂרִי א"ל
לִיקוּחִין כְּתִיבִי בְּתוֹרָה סֵתֵם הֲרָאִי לְקִיחָה קִיחָה הֲרָאִי לְשְׂכִיבָה שְׂכִיבָה רַבָּא
אֵמֵר אֲנִס אִשָּׁה מוֹתֵר לִישָׂא בְּתָה מִחְבָּא⁵ כְּתִיב⁶ עֲרוּת בֵּת בְּנֵךְ אוּ בֵת בִּתְךָ
לֹא תִגְלֶה הֵא בֵּת בְּנֵה דִידָהּ וּבֵת בְּתָה דִידָהּ גָּלִי וְכֹתִיב⁷ עֲרוּת אִשָּׁה וּבְתָהּ לֹא
תִגְלֶה אֶת בֵּת בְּנֵה וְאֶת בֵּת בְּתָהּ לֹא תִקַּח הֵא כִּיִּצֵּד כֵּאֵן בְּאֲנוּסִין כֵּאֵן
בְּנִשְׁוֹאִין אִיפּוֹךְ אֲנֵא עֲרִיּוֹת שְׂאֵר כְּתִיב בְּהוּ בְּנִשְׁוֹאִין אִיכָא שְׂאֵר בְּאֲנוּסִין
לִיכָא שְׂאֵר: רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר בְּאֲנוּסָת אַבִּיּוּ וְכוּ': אֵמֵר רַב גִּידֵל אֵמֵר

רב מאי ^(ט) מעמא דרבי יהודה דכתיב ^ה לא יקח איש את אשת אביו ולא יגלה בנף אביו כנף שראה אביו לא יגלה וממאי דבאנוסה כתיב ^(כ) דכתיב מעיליות דקרא ^ו ונתן האישה השוכב עמה לאבי הנערה חמשים כסף ורכנן אי הוה סמך ליה כדקאמרת השתא דלא סמך ליה מיבעי ליה לכדרב ענן דאמר רב ענן אמר שמואל בשומרת יבם של אביו הכתוב מדבר ומאי כנף אביו כנף הראוי לאביו לא יגלה ותיפוק ליה משום דודתו לעבור עליה בשני לאוין ותיפוק ליה משום יבמה לשוק לעבור עליה בשלשה לאוין ואיבעית אימא לאחר מיתה

אז

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) סנהדרין: ע"ש בצורות
(ב) א"ת: [בסנהדרין: א"תא]
(ג) וְהָיָה כְּשֶׁמֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל
הָלַךְ בְּשִׁמּוֹ בְּעוֹלָם הָיָה
עוֹשֶׂה שְׂמֵחָ וְצוֹרָרִים לֹא: [ג]
(ד) צ"ק: א"ת. לְעוֹלָם. וְהָיָה
(ה) ז"ל: צ"ק: א"ת וְהָיָה
שֶׁאִתָּא רַב חִיָּא: (ו) א"ת
הַיְיִי מוֹסִי: צ"ק: א"ת: ד"ה
לְעוֹלָם לְעוֹלָם לְעוֹלָם: (ז) לְעוֹלָם
ד. ר' גרסא כ"א: (ח) לְעוֹלָם
[מוֹסַפְתָּא פ"ד]: (ט) לְעוֹלָם
כ"ב: (י) לְעוֹלָם: [זמנא].
(יא) לְעוֹלָם: (יב) וְהָיָה
(יג) צ"ל א"ת:

תורה אור השלם

1. וְחָכַךְ בֵּין הַטּוֹב הוֹלֵךְ
לְדוֹדֵי לְמִישְׁרִים דּוֹכֵב
שִׁפְתֵי יִשְׁנִים:
שִׁיר הַשִּׁירִים ז י

2. וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת
אָחֹתוֹ בֵּת אָבִיו אוֹ בֵּת
אִמּוֹ וְרָאָה אֶת עֶרְוָתָהּ
וְהָיָה תִּנְיָאָה אֶת עֶרְוָתוֹ
חֶסֶד הוּא וְנִכְרְתוּ לְעֵינֵי
בְּנֵי עַמּוֹם עֲרוּת אָחֹתוֹ
גְּלָה עֲלָנוּ יִשְׂאֵל:

ויקרא כי י
3. ערות בת בגין או בת
בתך לא תגלה ערוותי כי
ערוותך הנה: ויקרא יז
4. ערות אשה ובתה לא
תגלה את בת בנה ואת
בת בתה לא תחק לגלות
ערוותה שארה יד וקמה
הוא: ויקרא יח
5. לא יקח איש את
אשת אביו ולא יגלה
שם אביו: דברים כ א
6. ונתן האיש השכב
עמו: ויקרא יט
7. ממישם כסף או לתורה
לאשה תחת אשר ענה
לא יוכל לשלוח כ
קמה: דברים כ כט

גליון הש"ס

תוס' ד"ה עריות וכו'
ואר"י דסברא היא וכו'.
ע' לעיל ד' ז ע"ב מד"ה
צמו:

הגהות הב"ח

(א) גמ' וממאי דבאנוסה
כתיב מעילויה דקרא
דכתיב ונתן:

לעזי רע"י

פריט"ה [פרומיי"ר].
להיות חסר מנוחה.

שיאמרו דבר שמועה מפי צעולם
כאלו אני חי: דובצות. נעות לשון
כלי שמיחין זו ענבים עד שמתחממי
צ'שרא דתמיד נשחט (פסחים נא):

למעלה. רובצ פרטיות: לא חוצן ולא מייבס. ללאו בר אוקומי סס ללחיו הוא. אלמא בגדול חשיב ולא אמרין קטן הוא וימתינו לו: והוא שנוולו בו' הא דקמי חשדשין ליה בגדול בגון שנוולו לו סימני סרים דמוכתא מילתא דהאי ללא מייית משום דסרים הוא אכל כל כמה ללא חזיין ביה סימני סרים תליין ביה קטנות ומיישיין ללמא לתו: עד כמה. נידון כקטן: די אחו לקמיה דרבא. נן י' שלא ביצי למדקא די סרי קטנות אי משום פריקות: אביהו. האיכילוהי והשקוהי עד שיהא ביצי ושמן:

הדרן עלך האשה רבה

נִשְׁאִין על האנוסה. לאחר שאנס ופתה את האשה מותר לישא בטה ואחותה ואמה: ר' יהודה אומר נו'. בגמרא מפרש טעמא: גמ' הניטען. הנחשד ויאל עליו קול: מדיבנן. משום גזירה שמא לאחר שישא אדם בטה יזנה עם הראשונה והוא חונם ומפתה על הראשונה: תני נישאין (לפתחלה בנתיביה: לאחר מיסא. שמה האנוסה והמפותה דתו ליכל למגזר מדי: בזוני נאמר שביבה. בכל עריות בפרשה קדושים תהיו) בלתי וידעו ציבור ובזהמה: ופאן. בלטה ואמה ובקריבות הנאסרות לו מנחתא אסרי: אחרת רבא אבא לר' זרע

גליון הש"ס

תוס' ד"ה עריות וכו'
ואר"י דסברא היא וכו'.
ע' לעיל ד' ז ע"ב מד"ה
צמו:

הגהות הב"ח

(א) גמ' וממאי דבאנוסה
כתיב מעילויה דקרא
דכתיב ונתן:

לעזי רע"י

פריט"ה [פרומיי"ר].
להיות חסר מנוחה.

רב מאי ^(ט) מעמא דרבי יהודה ד
וממאי דאנוסה כתיב ^(ה) דכת
הוה סמך ליה כדקאמרת הש
יבם של אביו הכתוב מדבר ו
בשני לאוין ותיפוק ליה מש

לדל מיימי משום קטנות הוא וממוקין ליה כקטן עד לחלילה (רשב"ם ב"ב קנ"ה). ודיא האילוניות ל' שוואין על האנוסה ועל המפורת. ללן נאקרי ק' שלן נאקרי עליו עולמים אלל אטת אבוי, דכמפי ע' ואחורה. דמכרש טעמא לקמן, שמא לאר שיש הטענה הראשונה עליו ככרה, דמן האוסם והמפתה אר (טנחדיין ט"ה). כאן באונסין כאן בשוואין.